

kurere; Jolk vil snart lære, at kun dette er Noget, der virkelig har Betydning. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at det ikke skulde være tilladt at gjøre Medmennesker Skade; men hvorledes skaa Sagen for Diebliffet? Derfor Lovgivning for Diebliffet var saaledes, at alt Kvaakalveri var umuligt, saa kunde jeg virkelig være enig i, at man ikke behøvede Loven; men vi se jo Kvaakalveriet florere i den allerstørste Grad og allermost i selve Hovedstaden; man kan jo næsten aldtig tage nogen Avis i Gaanden, uden at se, at der deri tilraades forskjellige Lægemidler, Livselixirer og Gud veed hvad alle de Ting hedde, som Jolk skulle kjøbe, og det kalder jeg ogsaa Kvaakalveri. Hvorledes ere Forholdene? De ere saaledes, at det er sjældent, at Nogen søger Kvaakalveren, forinden han forgjæves har søgt Lægehjælp hos autoriserede Læger, og Grunden, hvorfor der nu forefalder saa Meget af, hvad jeg maa kalde hocus pocus, er, at de ikke autoriserede Læger have Beskyttelse af selve Kvaakalveriloven; de kunne kurere paa alle mulige Maader, fordi der i Virkeligheden ikke kan være nogen Kontrol med dem. For et Aars Tid siden læste man saaledes om en Underfølgelse i Anledning af Noget, der hørte til det største hocus pocus, der var muligt, fordi der ingen Kontrol var; der var ikke Tale om giftig Medicin, men om skrevne Sedler eller hvad det nu var. Det ærede Medlem indrømmer jo selv, at Lægerne ofte ikke kunne sige, hvad Sygdommen er; men kan det være Tilfældet med examinerede Læger, hvad Ulykke kan det da være, at uexaminerede Læger heller ikke kunne sige, hvad det er for en Sygdom? Naar det er examinerede Læger, med hvem det er Tilfældet, saa kan Staden endog blive meget større; thi de kunne bruge alle mulige Midler, ogsaa skadelige, hvorimod det ikke gælder om de uexaminerede, der ikke skulle have Tilladelse til at benytte giftige Midler — og deri er jeg ganske enig med Lovforslaget — eller Midler, til hvis Anvendelse der findes større kemiske Kundskaber. Der er altsaa ikke saa stor Fære for, at uexaminerede Læger, der ikke kjende Sygdommen, kunne skade, som der er for, at examinerede Læger kunne gjøre Skade; thi hine kunne ikke anvende saa farlige Midler som disse. Saa blev der nævnt Lægeens Stilling. Ja, det vide vi jo, at Grunden til de medicinske Studenter's Afstagen i Lydsstand ikke ligger i Loven af 1869, men i andre Forhold, nemlig Opholdets Dyrded, saa at derved bevises Intet. Det er vel heller ikke for at underholde Lægerne, at Loven skal skrives, thi Lægerne ere jo dog vel til for Befolkningens Skyld og ikke omvendt. Jeg skal anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Fischer: Ja, den sidste Bemærkning skal jeg ganske slutte mig til. Jeg anbefaler ogsaa Lovforslaget til videre Fremme og tager strax det Forbehold, naar jeg tillader mig at gjøre et Par

Bemærkninger ved Lovforslaget, at, dersom den høitærede Justitsminister vil have Lovforslaget vedtaget usforandret, som det er, saa stemmer jeg imod alle Ændringsforslag og slutter mig til Lovforslaget, som det nu foreligger. Jeg anser det nemlig for et stort Fremstridt, der ved dette Lovforslag gjøres hen imod en fornøftigere Tilstand end den, der nu hersker i vore Lægeforhold. Vistnok næres der Bekymringer hos Mange over, at man nu her rokker ved det Bestaaende, og et meget talende Exempel i denne Retning laa i de Ytringer, vi nylig hørte af det ærede 4de kongevalgte Medlem (Nåsing). Man gif endog saa vidt at udlægge dette Lovforslag som en Frihed til at gjøre sine Medmennesker Skade. Stærkere tror jeg ikke, at Sagen kan stilles paa Spidsen. Det ærede Medlem vil jo imidlertid dog maasse indrømme, at ogsaa den Betragtning kan have nogen Gylldighed, at Kvaakalveriet nu for Diebliffet har sin bedste Støtte deri, at det er ulovligt. At Kvaakalverne paa Grund deraf ere udsatte for Lovens Forsølgelse, det omgiøver dem med en Martyrglorie og nøder dem til at handle hemmelighedsfuldt, og netop derved udøver Kvaakalverne den største Tiltrækning paa Publikum. Dette vil være forhindret, naar det foreliggende Lovforslag vedtages. Der vil da ikke længer være nogen Undskyldning for at holde Sagen hemmelig, thi Enhver, der føler sig kaldet til at tage Del i Udøvelsen af Lægevirksomhed, vil herefter kunne opnaa det og stilles da under en Kontrol. Om denne Kontrol er henigtsmæssig, er et andet Spørgsmaal; men er den det ikke, nu vel, saa kan den forandres senere, naar der er vundet Erfaring i denne Henseende. Det ærede Medlem mente endvidere, at de, der ønske Forandring i Kvaakalverlovgivningen, især havde ladet sig paavirke af Exemplet fra Preussen; men derimod taler allerede den Omstændighed, at Bevægelsen i denne Retning er langt ældre her i Danmark end den preussiske Lov, der, som det ærede Medlem selv nævnte, er af 1869. Den Ytring maa altsaa hero paa en Feiltagelse. Hvad de Studerende angaar, kan man være ganske rolig for, at de ikke ville løbe fra deres Studeringer paa Grund af den Udfigt, der her aabnes dem, thi Lovforslaget indeholder en stærk Begrændsning for den Persons Virksomhed, der vil benytte Bestemmelsen i § 3, og ligeledes er der med Hensyn til de Lægemidler, der kunne anvendes, en stærk Begrændsning, saa at Ingen kan ville begive sig fra det Studium, han har bestemt sig til, støttende sig til denne Lov, uden at han maa vide, at han gaar ind i en ganske anden Virksomhed end den, der skaa ham aaben, naar han underkaster sig lægevidenskabelig Examen. Der er fra to Sider faldet Ytringer om Sundhedskollegiet, som for mig vare meget betegnende, idet de viste, hvorledes man, naar man i Grunden ikke vil en Sag, kan fra meget forskjellige Sider finde en Støtte paa det samme Punkt.